ישנו בכלל מלקות ארבעים דברי רבי

ישמעאל ר"ע אומר אחייבי כריתות ישנו

בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה ב"ד

של מעלה מוחלין להן חייבי מיתות ב"ד אינו

בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה אין

ב"ד של ממה מוחלין להן ¢ר' יצחק אומר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאת כרת

באחותו לדונו בכרת ולא במלקות מ"ם דר'

ישמעאל דכתיב יאם לא תשמור לעשות את

כל דברי התורה הזאת וכתיב יוהפלא ה' את

מכותך יהפלאה זו איני יודע מה היא כשהוא

אומר יוהפילו השופם והכהו לפניו הוי

אומר הפלאה זו מלקות היא וכתיב אם

לא תשמור לעשות את כל וגו' אי הכי

חייבי עשה נמי אם לא תשמור כתיב וכדרבי

אבין א"ר אילעי ¤דאמר רבי אבין א"ר אילעי

כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא

לא תעשה אי הכי לאו שאין בו מעשה נמי

לעשות כתיב לאו שניתק לעשה נמי דומיא

דלאו דחסימה השתא דאתית להכי כולהו

נמי דומיא דלאו דחסימה ור"ע מאי טעמא

כדי רשעתו ייםשום רשעה אחת אתה 3כדי

מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות

ור' ישמעאל הני מילי מיתה וממון או מלקות

וממון אבל מיתה ומלקות מיתה אריכתא

היא ולרבי עקיבא אי הכי חייבי כריתות

נמי מאי אמרת שאם עשו תשובה השתא

מיהת לא עבדי אמר רבי אבהו 🐠 בפירוש

ריבתה תורה חייבי כריתות למלקות דגמר

⁺לעיני ימלעיניך מתקיף לה ר' אבא בר ממל

אי הכי חייבי מיתות ב"ד נמי נגמרם ימעיני

מלעיניך דנין לעיני מלעיניך ואין דנין מעיני

מלעיניך ומאי נפקא מיניה והא יתנא דבי ר'

ישמעאל יושב הכהן יובא הכהן זו היא שיבה

וזו היא ביאה ועוד לגמור מעיני מלעיני דהא

גמור לעיני מלעיניך קבלה מיניה רבי שמואל

בר רב יצחק כדי רשעתו משום רשעה אחת

מ א מיי׳ פי״ח מהלכות סנהדרין הל"א ופ"א מהל" איסורי ביאה הל"ז

ממג לאוין קה:
י ב מיי פייח מהלכות
סנהדרין הלכה ב:
יא ג מיי פ״ח מהלי

איסורי ביאה הל״א והל״ג:

נשין ריג:

מוסף רש"י

פרשה, לדבר שנתחדש בה נשנית, להעראה (מגילה

וו היא שיבה זו מו היא ביאה. כלומר ילפינן גזרה שוה משיבה לביחה

נמו דהוו מרוייהו שינה מו דהוו מרוייהו שינה לו מרוייהו נילה (נדה כב: וראה רש"י ערובין נא. בארוכה). לאו שניתן לאדהרת מיתה ב"ד.

שלא יעשה כן שמתחייב עליו מיתת ב"ד (ערובין

יז: ב״ק עד:). אין לוקין עליו. דמיתת צ״ד הוא

ענשו של לאו (ב"ק שם) אפילו לא התרו בו למיתה והתרו בו למלקות, דהשתא

לא מיקטיל, אפילו הכי לא לקי, דלאזהרת מיתה ניתן ולא למלקות (ערובין

ניתן ומה מתנקות (עורובין פו).
שם, וכעי"ז סנהדרין פו).
מה עבודת כוכבים
שב ואל תעשה. וחייכין
על זדונו כרת ועל
שגתו מטאח, כדכתיב
לעיל מייה עו בת קעתה

לחטחת, אף כל שב ואל תעשה. שודונו כרת

ושגגתו חטאת (כריתות

לקמן כג: מגילה ז: כתובות לה: כריתות ב:],

במוכות האו כרישות כון, ב

ג:ו. ג) שבועות ד. לו. סוטה ה. עירובין לו. זבחים קו. ע"ש מנחות לו: לט: ע"ז

נא:, ד) [פסחים מא: לקמן טו.], ד) כתובות לז. [לעיל

ר: וש"נן, ו) עירובין נח.

חוליו פה. יבמות יו: נדה כב:

יומא ב: טיר ה: הוריות ח:

מנחות ד. מה: בכורות לב.,

ו) שבועות ד., ה) [שבת קנד. עירובין יו: ב"ק עד: סנהד'

פו: שבועות שס], ט) [בר"ח: אזהרה],

י) כריתות ג., **כ**) [עם עבת

סט. קנג: קנד:], () [ויקרא כן, מ) [ל"ל אשר],

מלורע פרשה זן, ע) ול"ל

התועבות האלהז. כ) ול"ל

המועבות המוטן, לי [לית אמר], ל) [ועמ"ש תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה כו' וע"ע

תוס׳ שבת קנד. ד"ה בלאון,

תורה אור השלם

אם לא תשמר

רבי יצחק אומר חייבי בריתות בבדל היו. פי׳ בקונטרס בכלל כל ישנו בכלל מלקוח ארבעים. השתא סלקא (כ) דעתך שאם התרו בו מיתה העריות דכתיב ונכרתו (כל) הנפשות ולמה יצא כרת באחותו דכתיב ואיש אשר יקח את אחותו וקשה דהיה לו לומר דאחותו בכלל כל העריות היתה לכן נראה לפרש דחייבי כריתות בכלל מלקות

(ד) הן דהא גמרינן דבכל לאו איכא מלקות מן והיה אם בן הכות הרשע ולמה יצאת כרת באחותו שהרי אחותו כתובה היתה עם העריות באחרי מות ונכרתו הנפשות אלא לכך יצאת בקדושים לדונו בכרת ולא במלקות כלומר אין חייבי כריתות לוקין: רבי יצחק אומר חייבי כריתות כו'.

וקשה (ס) לרבי יצחק לאו דכל כריתות למה לי דהא אסיקנן דקרבן לא בעי אזהרה ושמא יש לומר דנכתבו לעונש יתירא מידי דהוה אלאו שבכללות ולאו הניתק לעשה:

דאם חייבי מיתות אם עשו תשובה אין ב"ד של מטה מוחלין לו יומה בכך וליעבד ליה תרתי: ברשעה המסורה לב"ד הכתוב

עקיבא משום כדי רשעתו ולפי זה בחייבי מיתות דלא התרו בו למיתה דליכא מיתה והתרו בו למלקות דהשתא ליכא אלא רשעה דמלקות לקי וקשה דבעלמא (שבת קנד.) פ פריך גבי לאו דמחמר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא ואין לוקין עליו ואף כי ליכא התם רשעה דמיתה וי"ל דהתם היינו כרבא דמוקי למילחיה דרבי עקיבא בהתרו בו למלקות ואפילו הכי לא לקי דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת

אף בו'. לאפוקי הני דהוי קום ועשה וקשה דא"כ (מ) מה אמר פרק בתרא ושמרת את החוקה לפסח ואי איתא הא דתנן (כריתות דף ב.) פסח אין לו קרבן מפני שהוא קום ועשה ואם איתא קום ולא תעשה הוא ווה מה שתעשה וי"ל דמכל מקום

רבינו חננאל כל חיובין שבתורה שיש בהן לאו ישנן בכלל מלקות ארבעים חוץ מלאו שאין בו מעשה ולאו שניתק לעשה דבעינן לאו שניונק לפחו ובכנן לאו דומיא דלא תחסום שור בדישו וסמיך ליה קרא לחייבי מלקות וקסבר מלקות ומיתה מיתה אריכתא היא ואינה שתי רשעיות כגון ממון ומלקות. ובא ר' אבהו ופירש טעמא דר׳ עקיבא ואמר בפירוש ריבתה תורה חייבי כריתות ואמו בפירוש ויבותה תורה חייבי כריתות למלקות דגמר לה ג״ש לעיני מלעיניך. בחייבי מלקיות כתיב ונקלה אחיך לעיניך ובחייבי כריתות . כתיב ונכרתו לעיני בני עמם מה לעיניך דכתיב התם מלקות אף לעיני דכתיב בחייבי כריתות מלקות ואקשינן ליגמר נמי ג"ש מעיני דכתי' באשת איש שזינתה דהיא חייבי מיתות ב"ד ונעלם אישה מלעיניך . דמלקות ויהיו חייבי ודחי׳ ואסיקנא כתיב כדי רשעתו משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות. ברשעה המסורה

ד [מיי פ"ה מהלי קרבן פסח הל"ב ופ"א מהלי מילה הל"א]: ב ה מיי' פ"ח מהלכות שגגות הלכה ב סמג . חייבי כריתות בכלל היו. כל חייבי כריתות טריות היו בכלל ורבי עקיבא מאי מעמא. נהי (ו) יגו' שכתוב בפרשת עריות. יצאת כרת באווות לכתי כל יקח תהיו ואיש כי יקח את אחותו וגוי, לדוגו בכרת ולא במלקות. אם התרו נהן, ואע"ג דנדה נמי נשנית באותה

מדבר. וטעמא דרבי

בית דין ואין לוקין עליו ⁶): בודת כוכבים שב ואל תעשה דעירובין (דף 15.) לר"ע דאמר כי כתיב לר׳ אבין דאמר השמר לא תעשה הוא ומאי פריך הא מ"מ אינה דומיא דעבודת כוכבים דהוי שב ואל תעשה

קשה אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות ברשעה המסורה לכ"ד הכתוב מדבר •רבא אמר אתרו ביה לקטלא כ"ע לא פליגי דאין לוקה ומת כי פליגי דאתרו ביה למלקות ®רבי ישמעאל סבר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו ור"ע סבר 🌣 לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו ור"ע אי הכי חייבי כריתות נמי לאו שניתן לאזהרת כרת הוא א"ל רב מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבא יחייבי כריתות לא צריכי התראה שהרי פסח ומילה יענש אף על פי שלא הזהיר ודלמא אזהרה לקרבן יידהא פסח ומילה דלית בהו אזהרה יּלא מייִתי קרבן ∘התם לאו היינו מעמא אלא משום ∘דאיתקש כל התורה כולה לעבודת כוכבים מה עבודת כוכבים שב ואל תעשה אף כל לעולם שב ואל תעשה לאפוקי הני דקום עשה רבינא אמר

מלקות כשאר לאוין שהרי הולרך כדאמרינן להזהירו שאם לא כן לא היה יכול לחייבו מיתה: פסח ומילה. אין בהן לא תעשה וענש (ב) להם כרת: לקרבן. שאם יעשה שוגג יביא קרבן: פסח ומילה. אין קרבן בשוגג שלהן כדאמרינן בכריתות בפ"ק [דף ב.] הפסח והמילה מצות עשה כלומר אינן בכלל שאר כריתות למנותן עם שאר כריתות שנמנו שם כולם לומר שאם עשאום כולם בהעלם אחד חייב קרבנות כמספר הכריתות: החם לאו היינו טעמא. מה שאין מביאין קרבן על פסח ומילה אין הטעם בשביל שאין בהם אזהרה אלא בשביל שהם מלות עשה דהוקשה כל התורה כולה לענין קרבן לעבודת כוכבים שנאמר בפרשת שלח לך אנשים אצל קרבן עבודת כוכבים תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה כאן הוקשו כל עבירות שבתורה בשגגתן לעבודת כוכבים לענין קרבן מה עבודת כוכבים כרת שלו על דבר שהוא שב ולא תעשה כן והוא עמד ועשאו אף כל שב ואל תעשה אבל כרת של עמוד ועשה והוא ישב ולא עשה אין בו קרבן ופסח ומילה עמוד ועשה הוא אבל חייבי כריתות כגון אשר יעשה מכל ש אלה ונכרתו (ויקרא יח) לשון שב ואל תעשה הוא ואפילו לא נאמרה בו אזהרת לאו היה קרבן בא עליו:

כדאמרינן

עליו מיתת ב"ד: אין לוקין עליו.

כשהתרו בו מלקות בלא מיתה לפי

שלה ניתן להו זה להזהרת עונש

מודה חייבי כריחות למלקום. נ"ב והא דקאמר ר"ע שאם עשו משובה כוי הכי קאמר מ"ש דמייבה חורה טפי בכרת מבחייבי מיחות ב"ד שאם עשו וכוי אך קשה הניתא לפירוש ראשון שברש"י דר" אבהו לא חש לקושיית [ר"א כר ממל] דהך ג"ש לא גמיר אבל לפיי שני קשה דה" כתכדי רשעתו נפקא לן לא אצטריך ג"ש מלשיניך ומלשון רש"י משמע דר" אבה מירך כך על אמקפתא דר"א בר ממל ויעולם איהו גופיה נראה דעיקר טעמיה מכדי רשעתו אלא [לאורויי] דהך כדי רשעתו לא אירי אלא ברשעה המסורה לב"ד ולעולם איהו גופיה נראה דרך ג"ש אינה אלא גלוי מילתא משום שהקשה ליה ר"א בר ממל ליגמר מעיני מלשיני דאף חייבי מיחות לחדיה גמר מלשיניך דהך ג"ש אינה אלא גלוי מילתא משום שהקשה ליה ר"א בר ממל ליגמר מעיני מלשיני דאף חייבי מיחות לו קיק" וקיל לא דינד הכחוב אלא דחייבי מיחות כל אין וקיל דיה ישט וכוי השתם לקלא אדעתידה שאם. ""ב לומר מדקאמר מתניתון המוא כרת ולא תוא מיחות בר" אלא המרשה של אלא מרשה בריי שו וכוי ברשעה המסוף אדעתידה שאם. ""ב לומר מדקאמר מתנימין המוא כרת ולא תוא מיחות ב"ד כר"ע דלא פסיקא ליה לומר באחרו ביה מודה ר" ישמעאל דאינו לוקה ומת: (ג) שם ד"ה פסח וכו" וענש עלידום כרת: (ד) תום" ד"ה ר" ילאק וכו" בכלל מלקות היו דהא: (ה) שם ד"ה ר" ילאק וכו" וקשה דלרבי ילאק כו" דהא אסיקנא: (ו) שם ד"ה ור" עקיבא וכו" נהי דחייבי כל"ל ותיבת דאם נמחק: (ז) בא"ד מה בכך כל"ל ואות ו" נמקק: (ח) שם ד"ה מה עבודת כוכבים וכו' דא"כ מאי פריך פ' בתרא דעירובין וכו' מה שתעשה הוא וי"ל:

ומלקות לוקה ומת: שאם עשו חשובה כו. לא גרסי׳ לה בדרבי ישמעאל: רבי עקיבא אומר חייבי כריתות. אם התרו בהם מלקות ישנן בכלל מלקות ולוקין ואין כאן משום חייבי שתי רשעיות שאתה

עונשו מלקות עם הכרת ולמה אינן שתי רשעיות לפי שיכול לפטור עלמו מעונש הכרת על ידי תשובה מב"ד של מעלה אבל חייבי מיתות אינן בכלל מלקות שיש כאן שתי פורעניות מלקות ומיתה ומשילקה סופו ליהרג שאפי׳ יעשה תשובה אין ב״ד שלמטה מוחלין לו את המיתה: רבי ילחק אומר. אף חייבי כריתות שהתרו בהן למלקות אינן בכלל מלקות לפי שכל חייבי כריתות של עריות בכלל היו דכתיב (ויקרא יח) כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות ונו׳: למה יצחת כרת בחחותו לעומה דכתיב 0בקדושים תהיו ואיש מ (כי) יקח את אחותו וגו': לדונו בכרת. לכך שנה בכרת שלהן לומר שאין בהן עונש אלא כרת לבדו: לאו שאין בו מעשה נמי. אלמה אמרינן בכמה דוכתי לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו: דומיה דלחו דחסימה. שהוח כתוב אלל פרשת מלקות 0: ורבי עקיבא. כיון דאמר אי אתה מחייבו משום שתי רשעיות חייבי כריתות נמי לא לילקו דהא שתי רשעיות נינהו שעדיין עונש הכרת עליו: מאי אמרת. לשנויי הך קושיה: שחם עשה תשובה. הטעם שנתן למעלה שהוא יכול לפטור את עלמו מן הכרת ע"י תשובה השתח מיהא עדיין לא שב ואתה מלקהו בעוד עונש הכרת עליו: לעיני. ונכרתו לעיני בני עמם וכתיב במלקות ונקלה אחיך לעיניך: נגמר מעיני. דכתיב בעבודת כוכבים אם מעיני העדה נעשתה לשגגה: זו היא שיבה כו'. למידין זה מזה גזירה שוה מה שיבה חולך וקולה וטח אף ביאה חולץ וקולה וטח ים: ועוד נגמר מעיני. דמיתות ב"ד מלעיני דכריתות מה כריתות לוקה דהא גמרת לעיני מלעיניך אף מיתות ב"ד ילקה: קיבלה מיניה רבי שמואל. לתשובה זו מרבי אבא בר ממל ושני עלה ברשעה המסורה לב"ד הכתוב מדבר ב"ד החהרו שהם לא יחייבוהו שתי רשעיות כגון ממון ומלקות או מיתה ומלקות או מיתה וממון אבל כרת לא ע"י ב"ד הוא. ויש לפרש קיבלה מיניה רבי שמואל מרבי אבהו תירון זה על אתקפתא דר' אבא בר ממל: דאתרו ביה למלקות. לחודיה: לאוהרת מיתת ב"ד. לאזהרת דבר שחייבין

גליון הש"ם

גמ' רכא אמר אתרו ביה לקמלא. ע" נרו"ה ורמנ"ן סוף מסכמין: שם ר"י סבר לאו שניתן. עי סנהדרין דף ט ע״א: עי סנהדרץ דף ט ע״מ: שם חייבי כריתות ל״צ התראה. עי' יכמות דף נה ע״ל כרש״י ד״ה לכרת נתנה: שם התם לאו ה"מ. ע" ב"ק דף קה ע"ב תוספות ד"ה מאי. שבועות דף יח ע"ב תד"ה ל"ת. ובחים דף קו ע"א מד"ה אוהרה:

(מ) גמ' בפירוש ריבתה

א) אולי צ"ל ודלמא אזהרה להרבו דפסח ומילה כו' לא כמיבא בהו אזהרה וח"כ י"ל דלא אמיא אזהרה כו':

ידר האס קאר גוב כל די לסכות משום לשכות החות החות היה בידר אותו מודר במשכם של מספרה בידר שמים: רבא אמר בחייבי בב״ד בגון מיתה ומלקות הכתוב מדרא אבל חייבי כריתות (שהיא) [היא] רשעה המסורה בידר שמים: רבא אמר בחייבי מיתות ב״ד בדאתרו ביה למלקות ולא התרו ביה למיתה פליגי ר׳ ישמצאל סבר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב״ד לוקין עליו ור׳ עקיבא סבר אין לוקין עליו. ואקשינן לר׳ עקיבא חייבי כריתות נמי לאו שניתן לאזהרת כרת הוא. ודחו משמיה דרבא חייבי כריתות לאו בני אזהרה נינהו שהרי פסח ומילה ענש אע״פ שלא הזהיר: ל) ודלמא פסח ומילה משום דלא מייתי

יד ב היותר לאו בל אותר המה לא מתיל או המה לא לחייב השוגל בקרבן, דדחי לאו משום האי טעמא לא מייתי קרבן הוא דלא כתיפא בהו אזהרה דהא לא אתיא אזהרה אלא לחייב השוגג בקרבן, דדחי לאו משום האי טעמא לא מייתי קרבן בפסח ומילה אלא משום דאיתקש כל התורה כולה לעבודת כוכבים מה עבודת כוכבים שב ולא תעשה ועשה בשגגה

(רבי) מיירב) (מיחייב) קרבן למעוטי פסח ומילה דקום עשה נינהו רבינא אמר (רבי)

הגהות הב"ח

לעשות את כל דברי הַתּוֹרָה הַוֹּאת הַכְּתוּבִים בַּפַּפֶּר הַזֶּה לְיִרְאָה אֶת הַשֵּׁם הַנּבְּבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אַת יִיְ אֱלֹהֶיף:

דברים כח נח והפלא יי את 2. וְוּשְּלֶא יְיְ אֶוּוּ מַכּּתְּךְּ וְאֵת מִכּּוֹת זַרְעֶךְּ מַכּוֹת גְּדלוֹת וְנָאֶמְנוֹת יָם רְעִים וְנֶאֶמָנִים: דברים כח נט דברים כח נט

זברים כודנט 3. וְהָיֶה אָם בִּן הַכּּוֹת הָרֶשָׁע וִהְפִּילוֹ הַשֹּׁפֵט וְהַבֶּהוּ לְפָנָיוֹ כְּדֵי רִשְׁעָתוּ דברים כה ב 4. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקּח אֶת אֲחֹתוֹ בַּת אָבִיו אוֹ בַת אָמוֹ וְרָאָה אֶת עֶרְוָתָה והיא תראה את ערותו וויא ווּן בֶּוּוֹ בֶּוֹנִי חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעִינֵי בְּנֵי עַמָּם עֶרְוַת אֲחֹתוֹ גַּלְה עוֹנוֹ יִשְּׂא: ויקרא כ יו 5. אַרְבָּעִים יַבֶּנוּ לֹא יֹסִיף פן יסיף להכתו על אלה מֶבָּה רַבָּה וְנִקְלֶה אָחִירְ לְעֵינֶיךְ: דברים כה ג לְעִינֶיךְ: דברים כה ג ַּיַיּי, 6. והיה אם מעיני העדה נֶעֶשְׂתָה לִשְׁגְגָה וְעָשׁוּ כָּל ָּהֶשְּׁהָרָה פָּר בָּן בָּקָר אָחָד לְעֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לִיְיָּ לְעֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לִיִּיָּ וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפְּט וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטְת: וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטְת: במדבר טו כד

פַשַּׁה הַנַּגַע בַּקִירֹת הַבַּית: 8. וּבָא הַכּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה

פַשַּׁה הַנַּגַע בַּבַּית צַרַעת מִמְאֶרֶת הָוא בַּבַּיִת טְמֵא